

DĚNIS MAKOVIŇI VIRTUÁLNA MINULOSŤ

VYDALO MEA2000 o. z.
© Všetky autorské práva sú
vyhradené
ISBN 978-80-560-0151-6

DENIS MAKOVÍNI

VIRTUÁLNA MINULOSŤ

Grafická a technická spolupráca: Eva Hrbatá, Michal Ličko,
Edícia: MEA 2000 o. z.– Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Autorské práva vyhradené
ISBN 978-80-560-0151-6

OBSAH

Zázraky, minulosť	5
Sláva	14
Voľby a zákony	30
Vyparená	40
Prvý deň	51
Názov dediny	65
Kto je to skupina?	73
Prvé hádky	85
Moje rozhodnutie	99
Cesta	107
Ďalší, prosím	120
Koniec a začiatok	132
Nové veci	142
Pokračovanie	151

Predslov

V tejto knihe nie je len príbeh, ale aj rôzne iné texty a myšlienky.

Volá sa Sija. Vyzerá ako dievča z budúcnosti, ale vôbec nie je taká. Je ako ja. Akoby sa zmiešali farby čierna a biela. Jedna farba je krása po nej a druhá vlastnosti po mne. Má niečo zo mňa a niečo z dievčaťa z budúcnosti. Vznikne namiešaná farba. Tá farba bude láska a my sme štetce, ktoré sa do nej namočia. Bude to tak? Tento svet v ktorom všetci žijeme je náročný a ťažký. Je to budúcnosť minulosti. V minulosti bol svet jednoduchší a niekedy cítim nutkanie nazrieť do minulosti a vyskúšať si život taký, aký bol možno pred 500 rokmi. Ja som si ale minulosť predstavil podľa seba a o tom je táto kniha, ktorú držíš v rukách.

Sám som v prítomnosti túžil ísť do minulosti a žiť tam.
Prial som si to. Zrazu som bol tam. Nevedel som ako sa
to všetko stalo, ale splnil sa mi sen a teraz idem okúsiť
život takýto. Bude sa mi páčiť? Prežijem? Budú ma mať
tí ľudia radi?
Žijem v malej dedinke, ktorá má len niekoľko desiatok
obyvateľov...

Kapitola 1.

Zázraky, minulosť

Rodine Partovej, ktorá mala na okraji malej dedinky malý útulný domček vyblednutej farby sa malo narodiť dieťa. Keďže jediný lekár široko-d'aleko bol Lery, bola malá pravdepodobnosť, že bude práve v ich dedine.

Lery nebol lekárom len v ich dedinke, ale aj v ďalších troch. Jedna z nich bola väčšia ako ostatné a ľudia v nej boli bohatí. Bola to dedina, ktorá mala aj svoj názov, volala sa Luisa. Partovci sa tam chceli presťahovať, ale starosta Luisy nechcel ďalších obyvateľov. Bolo ich dosť aj bez cudzincov. Okolo svojej dediny mali hranice a zadarmo sa do dediny nikto nedostal. Iba Lery a niektorí významní ľudia.

Lery bol náhodou práve v dedinke, kde žili Partovci. Pán Part bežal na námestie do stánku, kde sídlil lekár, pokiaľ bol práve v dedine. Bol tam a napchával sa polievkou zo zeleniny. Určite ju od niekoho dostal za pomoc. Vždy mu niekto niečo dal. Keď prišiel až k stánku, bol úplne zadýchaný. Zhlboka sa nadýchol a rýchlo povedal: „Dobrý deň Lery, potrebujem vašu pomoc, moja žena bude asi čoskoro rodiť! Pod’te prosím Vás so mnou!“ Pán Part to povedal tak rýchlo, že Lery nestihol zareagovať hneď a musel si to v hlave poskladať ako puzzle.

Keď už mal puzzle dostavané, všetko pochopil. Postavil sa a odhodlane zavelil:

„Pod’me!“

Na Lerym bolo vidieť nadšenie a radosť z toho, čo robí. Miloval svoju prácu. V poslednom čase však niečo tajil a zistilo sa, že je to čosi veľké.

Dorazili k poslednému maličkému domčeku a pán Part poznamenal:

„Pod’te dnu, Lery!“

Lery vošiel dnu a podľa jojkania a bolestných vzdychov vedel, kam má ísť. Išiel po chodbe a po chvíli zabočil doľava. Na starej, skoro rozpadnutej posteli ležala mladá žena. Lery sa k nej priblížil a povedal:

„Dobry deň, prišiel som vám pomôcť.“

Predklonil sa a počúval ozvy srdiečka dieťaťa. Nepočul nič a Leryho tep sa zvýšil. Musel oznámiť Partovcom:

„Je mi to hrozne ľúto, ale vaše dieťaťko nedýcha!“

Nikto nič nevravel, ale na oboch tvárach Partovcov sa zjavili slzy. Tú negatívnu energiu bolo cítiť v celej izbe. Nádej na prežitie ich dieťaťa nebola skoro žiadna, vlastne vôbec žiadna. Nikto nevedel ako prebudiť nedýchajúce dieťa k životu. Nebola tam žiadna šanca.

Pre Leryho to bola hrôza pozerat' sa na tie mŕtve a nehybné tváre Partovcov. Lery cítil, že musí dačo spraviť a tak vyhlásil:

„Pani Partová potlačte!“

Ostala v nemom úžase, že čo chce ten lekár od nej.

Nevedela, či má potlačiť alebo ešte viac plakať, ale radšej potlačila, pretože, čo ak tá jeho skrývaná vec mala niečo spoločné s prebudením k životu? Kládla si veľa otázok, ale odpovede nenašla. Vlastne našla iba jednu a to bola, že to dieťa chce a bude ho milovať. Vedela aj to, že by s tým dieťaťom prežila veľa pekných chvíľ a bolo by jej obrovským šťastím. Vychovávala by ho, hrala sa s ním, ale čo ak Leryho tajomstvo nebude o tom a dieťa stratí? Stratí všetky tie krásne spomienky na život? Bude mať ešte iné dieťa? A či vôbec bude chcieť ešte dieťa? Zase len ďalšie otázky. Veľmi ju to bolelo a kričala, akoby ju z kože drali. Pán Part bol statočný a vydržal to. Vôbec mu nerobilo problém sa na to pozerať. Obyčaj bolo, že najprv vidno hlavu a potom nohy, ale teraz to bolo naopak. Pánovi Partovi bolo vidieť slzy, keď zdesene vykrikol:

„Nohy, nie! Toto nie je dobré! Prečo najprv nohy?“

Pán Part mal výčitky svedomia a vyzeral, ako keby za to mohol on, ale nemohol.

Boh im asi neprial a neprial ani tomu malému stvoreniu.

Bolo to smutné. Dnešný deň si zapamätajú navždy

a nikdy naň nezabudnú. No Lery mu to vyvrátil:

„Nie je čoho sa báť! Všetko bude v poriadku!“

Tento výrok nebol až taký presvedčivý a asi sa tomu nedalo veľmi veriť. Ale Partovci tomu tak veľmi chceli veriť! Veľmi to nešlo. Pán Part vedel, že aj keď náhodou to dieťaťko prežije, nebude mať šťastný život. Bude ho mať biedny a ťažký. Pán Part rozmýšľal o veľa veciach a v jeho hlave vírilo množstvo myšlienok. Myslel najmä na dieťa. Nemohol prestať na to myslieť, až ho niečo hlasné prerušilo a on precitol.

„Podajte mi niečo ostré! Rýchlo! Haló! Podajte mi niečo ostré“ - Lery znervóznel.

Pán Part sa akoby zobudil.

„Čo sa deje? Žije?“

„Podajte mi niečo ostré! Okamžite!“ - Lery už bol hrozne nervózny.

Pán Part sa rozbehol do kuchyne, ale na pol ceste si spomenul, že má vo vrecku zaostrené drevo. Vopchal ruku do vrecka a chcel sa presvedčiť, že ešte to drevo tam je. Bolo. Otočil sa a bežal naspäť. Podal drevo Lerymu.

Lery prerezal pupočnú šnúru a oznámil:

„Pôrod máme za sebou a teraz, ak chcete môžem vyskúšať moje tajomstvo, ktoré by malo zachrániť život.“

Partovci naňho pozerali akoby vedel čarovať, ale museli tomu veriť a dúfať, že sa to podarí. Bola to ich jediná nádej. Odpoveď bola Lerymu jasná:

„Jasné, prosíme ťa o to!“

Chcel si byť stopercentne istý a chcel, aby to vyšlo a zachránil to malé.

Som si istý, viac ako vtedy, istejší ako predtým, nikto ma nepresvedčí o tom čím som si istý.

Lery sa nadýchol a priložil ústa k ústam dieťaťa a začal mu dať umelé dýchanie. Potom sa odtiahol a akoby stláčal gombík na malej hrudi dieťaťa.

Stláčal a stláčal. Bolo to pár minút, ale Partovcom sa to zdalo ako večnosť. Lenže niečo večnosť prerušilo a to bol plač. Plač, ktorý vychádzal z malého telička. Partovci neverili vlastným očiam a zase im vyhŕkli slzy. Lenže teraz to boli slzy šťastia. Lery mal pocit, že sa v nich prebudil život. Zhasnutá sviečka sa znovu rozžiarila a v izbe zavládlo šťastie a pozitívna energia. Rozžiarila sa tá sviečka sama alebo ju rozžiaril Lery? Ani jeden z nich nič nepovedal, pretože také obrovské nadšenie sa dalo vyjadriť len slzami, úsmevom či objatím. Lery sa cítil ako záchranca a bol šokovaný aj šťastný, keď malý krásny chlapček začal plakať. Cítil aj to, že si splnil cieľ života. Lery mohol čakať len jedno. „Ďakujeme!“ - nadšene sa poďakovali Partovci. Chcel vstať a odísť, ale pani Partová mu do rúk vložila niečo malé a veľmi vzácne. Pre pani Partovú to malo obrovskú cenu. Lery sa pozrel na darček a bol to zlatý prsteň, ktorý mal v strede bodky, ktoré sa ligotali, ale nikto nevedel, čo to je.

Teraz sa mohol Lery rozlúčiť a odísť. Pán Part ho odprevadil na námestie. Po ceste Leryho chválil. Po malej dedinke sa to rýchlo roznieslo a kým prišli na námestie, už všetci všetko vedeli a obstali ich. Nikto tomu nechcel uveriť, no pán Part všetkým potvrdil, že je to pravda. Každý chcel vedieť, ako to Lery dokázal. Chceli vedieť, či ich to naučí. Lery prespal u Partovcov, ale veľmi sa nevyspal, pretože malý chlapček, ktorému dali meno Oskar, veľmi plakal. Pani Partová mu viackrát cez noc spievala uspávanku. Ráno dosť nevyspatý sa u nich najedol a odišiel. Nepovedal kam ide, ale povedal, že sa čoskoro vráti, pretože nemal veľa dedín na starosti. No všetko sa behom mesiaca zmenilo. Veľa dedín chcelo Leryho za lekára, keďže vedel oživiť človeka. Lery sa dlho neukázal v dedine, kde zachránil prvý život. Dedina teda nemala žiadneho lekára a všetci sa báli. Obdobie, keby v dedine nebol lekár sa volalo „smrteľné obdobie“, pretože ak niekto vtedy ochorel, väčšinou zomrel.

Nikto nemal mastičky, obvazy, ... iba lekár. Lery sa neukázal 4 mesiace a 3 dni a zatiaľ zomrelo 25 ľudí. Lekárov bolo málo a žiadny z nich nemal čas zaúčať iných ľudí za lekárov. Existovali tzv. „lekárske rodiny“, v ktorých boli lekármi otec aj matka. Museli mať aspoň dve deti a matka ich popri výchove zaúčala za lekárov. Bola to dosť náročná práca a lekári boli väčšinou chudí, pretože nabehali medzi dedinami neuveriteľné kilometre. Najbližšia dedina od našej bola vzdialená približne 50 kilometrov. Nikto nechcel byť lekárom, napriek rôznym výhodám ako napríklad, že dostali dom, jedlo.

Kapitola 2.

Sláva

Pred smrteľným obdobím bolo v dedine 128 obyvateľov a po ňom 103. Za toto obdobie sa nikto nenarodil. Občas, keď išli okolo vandrovníci, významní panovníci alebo iné väčšie výpravy, tak sa zastavili v našej dedinke a prenocovali v nocľahárni pre hostí. Bol to väčší trojposchodový dom s niekoľkými kuchyňami aj kúpeľňami. Rekord v počte ľudí v meste bol pred tromi rokmi, keď našou dedinou prechádzal najvýznamnejší skladateľ hudby Pietro Lady. Vtedy cez naše hranice prešlo neuveriteľných 582 ľudí. Boli to dobré časy, no teraz je to totálna bieda. Lery nič nestíhal, mal toho veľa a to bola jeho chyba. Bral si na starosť veľa dedín. Dokopy ich mal teraz sedem. Boli to strašné vzdialenosti.

Jednou z týchto dedín bola aj dedina, ktorá mala názov, pretože tá naša nemala. Volala sa Luisa. Dedina Luisa bola najväčšia a najbohatšia dedina široko-d'aleko. Lery tam chodil častejšie ako do našej dediny, pretože mu vždy dali viac ako my. Za záchranu troch životov dostal koňa! Nedali mu ho len tak. Podmienka bola, aby chodil do ich dediny pravidelne každý týždeň a to bolo priam nemožné. Ved' kedy bude chodiť do ostatných dedín? Ale táto myšlienka nemala pokračovanie, pretože už tu nešlo o pomoc, ale o slávu a majetok. Po dohode s podmienkou, to bola bieda. V našej dedine sa neukázal 10 mesiacov. Toto bolo najdlhšie smrteľné obdobie, aké kedy obyvatelia našej dediny zažili. Bolo to hrozné! Zomrelo 54 ľudí a narodili sa iba dve miminá. Bola to strata a nikto nevedel, či prežijú. Čo ak vymrie ich dedina? Bude všetkému koniec. Posledné roky sa tejto dedine vôbec nedarí. Jediné, čo bolo fakt skvelé, bolo zachránenie života Oskara. Ale zachránilo to jedného človeka a kto zachráni tých ďalších 54?

Všetci sa báli, čo s nimi bude. Zanikali polia, ktoré patrili dedine, pretože každý sa staral len o svoj majetok. Aj to už niektoré rodiny nestíhali, ako napríklad rodina Partová. Oskar mal 3 roky a pani Partová sa oňho ešte stále starala. A pán Part nestíhal sám pracovať. Mali dve polia, ale obrábal len jedno. V ovocnom sade mali stromy ako čerešne, hrušky, jablká a podobne.

Oskar ochorel. Mal všade vyrážky a hrozne sa potil. Skoro stále spal a v dedine nebol žiadny lekár. Nevedeli, čo s ním, pretože nič také ešte nevideli. Tvrdil, že vyrážky vôbec necíti. Ale bolo mu hrozne teplo a vonku bola zima a snežilo. Nikto to nevedel pochopiť. Jeho rodičia sa kvôli tomu hrozne trápili, ale zmizlo to a už mu nebolo tak teplo. Ale aj tak sa Partovci oňho báli, báli sa hlavne toho, že sa mu to zase vráti a že nebude schopný sa ani postaviť.

Lery už do dediny nechodil a nikto nevedel, čo budú bez lekára robiť.

Súrne ho potrebovali! Bol by lekárom jednej dedine. Chceli oslovit' Leryho, ale nikto nevedel, kde je. Ľudia sa zišli na námestí a prehovoril zavalitý muž so šedou bradou. Býval vedľa.

Prehovoril k ľuďom:

„Čím ďalej, tým nás tu je menej a to len kvôli tomu, že Lery chce slávu a nie pomáhať ľuďom. My potrebujeme lekára, ktorý bude bývať v našej dedine a bude lekárom len pre našu dedinu!“

Všetci prikyvovali a vraveli, že je to správne. No zrazu sa ozval hrubý hlas z davu:

„Ja budem liečiť ľudí v našej dedine!“

Všetci sa obzerali a chceli vidieť, kto to povedal a kto im bude robiť lekára. No, keď si ho všetci všimli, tak spadla sánka aj jeho žene pani Partovej! Pošepky varovala muža:

„Nerob to! Dajú nám aj najesť? Ja sa musím predsa starať o Oskara! Ešte toho veľa nevie.“

Pán Part jej neodpovedal a pretlačil sa pomedzi ľudí a prišiel k zavalitému mužovi. Pán Part povedal svoje podmienky:

„Budem lekárom v tejto dedine, pretože Lery nám daroval mastičky, obväzy a viem ako zachrániť život! Ale mám svoje podmienky. Nebudem môcť robiť na poli, takže budeme potrebovať jedlo. To je to jediné, čo potrebujeme.“

Ľudia boli nadšení a šťastní, že budú mať lekára v dedine stále a nemusia mu darovať dom ani polia. Bolo najmenej chovať troch ľudí. Ale pán Part to nespravil pre slávu, ale pre dedinu. Chcel, aby v dedine bola istota a nikto sa nebál. Ľudia po celom námestí vykrikovali:

„Partovci sú nejlepší! Partovci sú nejlepší!“

Po pol hodine sa dav rozpustil a všetci išli domov.

Nastal čas, aby sa Oskar od otca niečo naučil. Ale pán Part nemal čas, pretože behal po dedine každú chvíľu.

Keď musel, tak liečil ľudí samozrejme aj cez noc. Bola to strašne namáhavá práca a sám si nevedel predstaviť, žeby ešte behal medzi dedinami.

Nebavilo ho to, ale chcel pomôcť svojej dedine. Po čase sa o pánovi Partovi dozvedeli aj iné dediny a chceli ho za svojho lekára, ale povedal, že nespraví takú istú chybu ako Lery. On bude lekárom len pre jednu dedinu. No pán Part bol zvedavý a bol na prieskume v dedinách, ktoré ho poprosili o liečenie. Zistil, že Lery už nevládze a dal si oddych, povedal, že sa vráti k liečeniu, keď bude oddýchnutý. Ľudia z tých dedín to vraveli naštvane a brali to ako urážku. Ale Lery si mohol za to sám. Pán Part odišiel do najbližšej dediny. Pozrel sa na pár chorých ľudí a odišiel. Keď sa vrátil, tak v dedine bol rozruch a zmätok. Stráže pri mýte povedali, že Lery si prišiel oddýchnuť do našej dediny. Pán Part ho chcel vidieť, ale bolo to dosť drzé, že sa tu neukázal niekoľko mesiacov ako lekár, ale keď si chcel oddýchnuť, tak prišiel sem. Keď pán Part uvidel na námestí Leryho, podišiel k nemu a prihovoril sa mu:

„Lery, čo ty tu?“

„No, prišiel som si oddýchnuť!“

Oddýchnuť? A ja som si myslel, že si prišiel ako lekár.“

„Teraz mám prestávku.“

„Aha, tak prestávku, pod' k nám, naobeduješ sa a porozprávaš, čo si zažil a aj my ti niečo nové povieme.“

„Dobre.“

Lery sa postavil a išli cez dedinu. Ľudia na Leryho zazerali a bolo počuť mrmlanie ľudí ako napríklad:

„Aha, to je ten úžasný lekár, čo tu nebol celé roky a keď sa objaví, tak si príde oddýchnuť!“

Partovi bolo Leryho ľúto, keď to niekto vykrikol, ale bohužiaľ to bola pravda. Spravil chybu.

Pri dverách už stála pani Partová aj s Oskarom. Víkali ho a aj Oskar už vedel, kto to je. Vošli dnu a Lery hneď ako vošiel, poznamenal:

„Tu to krásne vonia!“

Posadali si ku stolu a najedli sa. Lery sa poďakoval za úžasný obed a začala debata.

Začala pani Partová, pretože to bola klebetníčka najväčšia z celej dediny.

„Tak nám porozprávaj, čo si zažil!“

Lery sa pozrel na ňu a začal:

„Viem o čo vám ide. Ja som fakt spravil chybu, že som si zobral na starosť toľko dedín. Sláva bola pre mňa dôležitejšia než pomáhanie ľuďom. Potom už aj sláva bola bokom a záležalo mi hlavne na tom, čo dostanem za pomoc. Riadila ma nerozvážnosť, chamtivosť a hlúposť. Prepáčte mi to. A teraz ako ospravedlnenie vám chcem dať ponuku. Budem robiť pre vašu dedinu lekára!“

Všetci Partovci sa naňho pozerali a čakali, kto prehovorí.

A tak pani Partová začala aj ukončila:

„No, ale my už máme lekára a vie zachrániť životy. Robí to preto, lebo naša dedina to potrebuje! A je to môj muž.“

Lery len na Parta vypúľil oči, potom naňho nepekným pohľadom pozrel. Za sekundu sa postavil a prehlásil:

„Tak idem inam, kde si ma budú vážiť!“

Oskar to asi celé nepochopil a bol dobre vychovaný na to, aby sa odzdravil.

„Dovidenia Lery, tak nabudúce!“

Partovci sa začali smiať. Lery sa vyspal na námestí. Ráno nasadol na koňa a odcválal do Luisy. Cesta mu trvala dlhšie ako inokedy. Bolo to o 2 dni dlhšie ako inokedy.

Dorazil do Luisy a koňa si priviazal o strom. Pristúpil k bránam a čakal, kým sa otvoria, ale nič sa nedialo a tak sa išiel porozprávať s človekom, ktorý to všetko riadi.

„Dobrý deň, mohli by ste ma pustiť? Som lekár Lery!“
Nemôžem a zmiznite! Máme lepších lekárov ako ste vy.
Vás naša dedina nepotrebuje!“

Lery sa otočil a pozeral sa do zeme. Myslel len na jedno. Na svoju chybu. V živote sa stávajú chyby, tak prečo mi to nemôžu odpustiť?

„Každý z nás robí chyby, ale niekedy si ich nevieme priznať a keď už sme si toho vedomí, čo sme spravili, je neskoro!“

Aj Lery si uvedomil, že život nie je rozprávka.

„Už veľa rokov čakám, no ale kto to je? Kto mešká?
Čakám na ten deň, deň i noc. Dočkať sa neviem.
Čakám, či sa môj život zmení, možno budem čakať
navždy,
Veľa ľudí nemá šťastné osudy!
Život nie je rozprávka, Tvoj osud je v rukách života.
Bojovať s osudom nie je ľahké. Nie je tvoje srdce s tým
vyrovnané?
Môžeš rozkázať sebe, ale nie tvojmu srdcu,
Skús sa nechať ním viesť, uvidíš kam ťa zavedie.
Môžeš rozkázať sebe, ale nie tvojmu srdcu,
Skús sa nechať ním viesť, zavedie ťa až nakoniec.
Ak ťa tvoje srdce zavedie až tam, tam kde sú všetci
ľudia šťastní až naveky.
Tak to pochop, ŽIVOT NIE JE ROZPRÁVKA!“

Lery chcel vysadnúť na svojho koňa, ale vtedy sa mu asi zrútil celý svet. Zrútilo sa všetko, čo mal. On aj kôň ležali nehybne na zelenej tráve. Oči mal zatvorené.

Lerymu po lícach tiekli slzy, opustila ho všetka energia, no vstal a pribehol ku koňovi. Mal už k nemu citový vzťah a bolo to ako stratit' niekoho známeho s kým sa pozná dlho a vie už o ňom všetko.

„Je mi ťa ľúto.“ - hovoril koňovi, ktorý už nevnímal.

Lery sa vrátil ku bráne a prehovoril ešte raz k tomu chladnému človeku.

„Prosím Vás, pane, nemohli by ste mi darovať nejaké zviera?“

„Si sa zbláznil! Nikto nemá zviera navyše a ešte pre takého babráka? Zmizni!“

Lery sa čudoval, akí môžu byť ľudia krutí.

Sklonil hlavu a uvažoval nad tým všetkým, čo sa stalo.

Vedel, že na ospravedlňovanie bolo neskoro. A tak sa vrátil ku koňovi a sadol si k nemu. Hladil mu jeho zlatú hrivu.

Stále premýšľal a bolo toľko otázok v jeho mysli, ale ani jedna odpoveď. Boli to otázky ako napríklad:

„Kam teraz pôjde? Bude ešte lekárom?“

Jeho osud bol neistý. Cítil to v sebe. Chcel sa zbaviť tej neistoty a strachu.

Stmievalo sa. Slnko zachádzalo a prichádzala noc.

Trochu sa ochladilo. Jeho oči sa ligotali ako oranžový mesiac skrytý za oblakmi. Zaspal opretý o koňa. Snívало sa mu veľa vecí naraz, takže ráno si nič nepamätal. Vedľa neho bol chlieb a kus masla. Bol rád, že aspoň prežiť mu dajú. Raňajky zjedol do poslednej omrvinky. Pekne sa bol pri stráži poďakovať a dal sa na cestu. Nevedel, kam pôjde, ale išiel. Zastavoval sa v každej dedine, kde pracoval ako lekár. Aj by ho niektorí ľudia zobrali domov, ale boli zlé časy, všetkého bolo málo a tak nemali miesto pre ďalšieho človeka v rodine. Všetko bolo inak, ako si Lery predstavoval. Najbližšie tri mesiace sa len tak potuloval medzi dedinami, ale všetky už mali iných lekárov.

A tie, ktoré nemali z čoho užiť lekára si museli poradiť sami. Občas sa stalo, že prišiel do dediny, ktorá súrne potrebovala pomoc a tak Lery pomohol a dali mu najesť.

Málokedy sa stalo, že mu ľudia darovali niečo viac.

Vlastne sa to stalo iba raz. Raz za čas sa objavil aj v našej dedine. Oskar mal vtedy 10 rokov. Lery prichádzal do dediny hladný, špinavý a vyzeral otrasne. Pri rieke za hranicami sa hral Oskar a videl, že niekto z diaľky prichádza. Keď bol človek bližšie, Oskar zakričal.

„Lery!“ - a rozběhol sa za ním.

Oskar mal Leryho strašne rád a vždy keď sa ukázal, tak Leryho vyobjímal, ale teraz nie. Lery bol celý špinavý.

A Oskar mal z neho trochu strach, pretože bol úplne čudný, ale bol hlavička a vedel si všetko vysvetliť veľmi rýchlo. Vedel, že Lery je hladný, bol strašne chudý a ledva kráčal. Keď už Lery stál oproti Oskarovi, prihovoril sa mu:

„Ahoj, Oskar! Ako sa máš?“

„Lery je jedno, ako sa mám, ale ty si asi dosť hladný. Tu máš a jedz!“ - Oskar vytiahol z vrečka veľký kus chleba a dal ho Lerymu.

Lery si sadol na kmeň odťatého stromu a jedol. Jedol tak rýchlo, akoby nejedol už dosť dlho.

„Dobrá chuť!“ - poznamenal slušne Oskar.

Lery mal plné ústa, tak len zahmkal. Netrvalo dlho a chlieb bol preč. Oskar myslel na všetko a tak rozkázal:

„Umy sa v rieke a potom ťa objímam!“

Lery sa pousmial a umyl sa.

Prebehli cez hranice a zamierili k domčeku Partovcov.

Pani Partová už z diaľky kývala Lerymu a Oskarovi.

Posadali si dnu do obývačky a Lery začal rozprávať o tom, ako chodil od dediny k dedine, čo našiel a čo zažil. Oskar ho počúval a pamätal si každé jedno slovo, ktoré Lery povedal. Na záver túto dosť nezábavnú debatu chcela prebudiť pani Partová jej koláčom, ale pán Part ju predbehol.

„Lery! Trochu som rozmýšľal nad tým všetkým, čím si prešiel a prišiel som na jednu vec, ktorá sa dá odpustiť. Všetci robíme chyby a vždy sa nájde niekto, kto ti ju odpustí. Tento krát to budeme my! Pomôžeme ti. Môžeš tu bývať, budeš náš člen rodiny, ale iba pod jednou podmienkou.“

Lerymu zasvietili oči. A hneď zareagoval:

„Pod akou podmienkou?“

„Budeš opäť lekár, ale len pre našu dedinu. Žiadna Luisa a ani tie malé d'aleké dedinky. Len táto! Dobré? Podľa mňa nechceme veľa.“

Lery nemusel ani len rozmýšľať. Jeho práca ho naplňala, takže nadšene podakoval.

„Ďakujem, že môžem byť opäť lekárom, ďakujem aj za to, že môžem bývať s vami. A ďakujem aj za to, že ste mi odpustili.“

Prešlo niekoľko mesiacov, rok, dva a všetci sa naučili takto fungovať. Bola z nich veľmi spokojná rodina a postupne zbohatli.